

SAĞLICAKLA KALIN

Nilay ERİK

Nermin karanlıkta birinin ayak seslerini duydu, telaşla kendisine doğru geldiğini anladı. Oturduğu yerde kımıldamadan bacaklarını karnına doğru çekti, kollarını doladı onlara. Tıpkı bir insana sarılır gibi... Kendini daha güçlü hissetti. Adımlar gittikçe yaklaştı. İsmi duymuştu, babasının sesiydi. Mehmet arkadan sımsıkı sarıldı kızına önce, üzerindeki yağmurluğu çıkarıp giydirdi sonra, bir faydası olmayacağını bile bile.

Kızını güçlü kollarıyla sardı, ince narin bedenini olduğu yerden kaldırdı. Hemen arkalarındaki hendeğe dikkat etti. Çamurun içinde bata çıka zar zor yürüyordu. Onu eve kadar taşıyabilmek için bütün gücünü kullandı. Tıpkı bu toprakların tarih boyunca gördüğü kahramanlıklarının etrafından kıvrıla kıvrıla akan Tuna'nın efsanevi savaşçıların yüzleri gibiydi yüzü ay ışığında.

Çok sevdiği şiirin dizeleri takıldı ağzına. “*Kan ile yoğrulmuş toprağı taşı / Serhatleri çalkar seli Tuna'nın*”. Mırıldandı mırıldandı. Yanından akan nehrin sularıyla yarışır gibi aktı evine kadar. Yıllar önce sevdiği kızın yasemin ağaçlarıyla süslü evinin bahçesinin önünden geçerken yol yine heyecanlandı. Artık onun orada yaşamadığını bildiği hâlde üstelik. Karısını kaybettiği bugün hem de... Koca bir ömür tükenip gidiyordu da sevda başta öylece kalıyordu. Karısı yaşarken onu düşünmeye bile utanırdı. Nehrin kışın çok soğuklarda donması gibi, yüreğinde bir sır gibi gizlediği sevdayı da dondurmuştu Mehmet. Hem kader diye bir şey vardı.

Kızını yatağına sırcadan yapılmış bir eşyayı bırakır gibi narince bıraktı. Yağmurdan sırlıklam olmuş saçlarını kurulamak için bir havlu aradı. Yatak odasındaki komidinin bütün çekmecelerine baktı. Birden hatırladı. Karısı, bir ay önce bir kâğıda her şeyin yerini yazmıştı. O kâğıdı buzdolabının üzerine bizzat kendisi bırakmıştı. Hemen mutfağa gitti, buzdolabının üzerini

eliyle yokladı, işte oradaydı. Kâğıdı alırken yere bir zarf düştü. Zarfı eline aldı. Üzerinde: “Mehmet’e” diye yazıyordu. Havlunun nerede olduğuna bile bakmadan mutfaktan çıktı. Bahçedeki sandalyeye bıraktı kendini. Yağmur hâlâ yağıyordu. Rahmetli yağmuru hiç sevmezdi diye geçirdi içinden. Mektubu tutarken elleri titredi. Oysa hayattayken içini bir defacık bile titretmemişti Ayşe.

Kapalı bir kutu gibi yanı başında sorgusuz sualsiz, sakin yaşamış; ölüp gitmişti. Kahveyi nasıl içerdi mesela? Yıllarca adaya gelip kahvesine uğrayan hiç tanımadığı yabancılara bile sormuştu bu soruyu. Bir süre mektup elinde olanı biteni düşündü. Kızlarının doğumundan başka yaşamlarında öyle çok farklı hiçbir şey olmamıştı. Anılar düşündü unutulmayan. Zevkler düşündü, onunla birlikte tadılmış. Bir türlü aklına getiremedi. Mektubu koydu masanın üzerine. Diline yine aynı türkü dolandı, mırıldandı: “*Metindir Ada kalesi / Alınmaz metin kulesi / Ada kalesinden atılır topraklar / Söylensin dillerde Ada kalesi / Adanın kulesi sarptır yıkılmaz / Dünyada bulunmaz misli / Aman ada şirin ada.*”

Sanki bir yabancıymışçasına duyduğu kendi sesi içini burktu. Aynaya bakıp da kendine acır ya insan, öyle... Yıllardır eşi duymadığı için o da konuşmamıştı. Karısının dilsizliğine yoldaş olmuş, kendi sessizliğini bölmeyen bu kadına içten içe minnet duymuştu.

Gençken serde erkeklik vardı, öyle aşk meşk uğruna ağlanmazdı. Bu türküyü söylerdi. Bir yandan dut rakısı içer, bir yandan mırıldanırdı. Türkünün sonundaki iki dize olmasa söylemezdi ya kimse de anlamazdı:

“*Eğer yârimi sorarsan / Adanın bir tanesi.*”

Gözünü bir zamanlar kalenin olduğu yere dikti. Yıllarca evinin tam karşısında kendine en yakın komşu bellediği kale, yıkıntılar içinde haraptı. Alıp götürmüşlerdi kaleyi karşıdaki ıssız adaya. Ne çok benziyoruz birbirimize, dedi. Ne çok anlatmıştı ona vakti zamanında. Ağlamak geldi içinden. Ağlayışı da sessizdi, tüm yaşamı gibi. Kaleye mi yoksa karısına mı ağlıyor bilmeden ağladı Mehmet. Belki bir çığlık atsa rahatlayacaktı. Atamadı.

“Ah be Ayşe”, dedi sesli sesli ama. “Biraz daha sabredemedin”. Onu burada suların altında öylece bırakıp gideceklerdi. Nehre kurulan barajın suları iki ay sonra adayla birlikte Ayşe’yi de içine alacaktı. Boşalan evler, karanlık, ölüm, ayrılık, seveda, babalık, sonra bu yağmur, diline dolanan bu türkü... “İnsan” dedi. “Bir hamal.” Gençken koca koca taşları taşımıştı bu evi yapmak için nehirden. Baktı taşlara, öylece kaldı. Masa mektubu taşıyamayınca Meh-

met aldı eline mektubu açtı. Karısının el yazısını sesinden iyi tanırdı ne de olsa. Hatırlayamadığı ne varsa dizildi harf harf önüne. Yutkundü. Boğazını, her yaz bahçesine ektiği acı biberlerden birini yemişçesine bir şey yaktı. Masadaki su bardağına su doldurdu. Bir yudum aldı. Dün gece karısına son kez bu bardakla su verdiği geldi aklına, su akmadı boğazından, tılandı. Mehmet demiş Ayşe, sesi olmayan bir kadının gözleri geldi kulağına.

“Mehmet,

Bahçedeki kayısıların hepsini topladı Nermin, reçel yaptı. Kavanozlar tavan arasında. Zıyan olmasın, satın pazarda. Domateslerden konserveler yaptım, o da yanında. Ekmeği Hatice pişiriverecek size meraklanmayın, her gün Orşova'ya gitme boşuna. Kahveyi öyle yalnız, adamsız bırakma. Odadaki sandıkta kızla sana yedek çamaşırlar dikmiştim geçen kış. Epey gider size. Kız utanır şimdi büyüdü söyleyemez sana. Kışlıkların yatak odasında dolabın üstündeki valizin içinde, çıkarmayın. Gideceksiniz yakında. Haydi kalın sağlıcakla.”

Ayşe